

A MAGYAR FORRADALOMHOZ

— MATTHEW ARNOLD —

Nem a spanyol, ki a világhatárban
 Az angollal, ki hős szerepben él még,
 Bár mindketten nagy hegyekbe tetéznék
 A tőkét, miben fekete halál van.

Nem is a francia, ki eszelősen
 Múltban keresi; hol van az öröklét,
 A germán szó? — vak ágyúként dörög szét,
 És hát a durva jenki? — ó, nem! ő sem!

Magyar nép! Nálad megmozdult az osztály,
 Széttéped már a zsarnokok bilincset,
 A vér nálad lesz élő harmattá itt.

Te vagy az álom görög kor, — dalos táj;
 A perzsa jármot, — mind, mi kór, mi inség...
 Zúzd szét a zsarnok új, vad armadáit.

Fordította: ZELEY FERENC

A MAGYAR SZABADSÁGHARCHOZ

— IBSEN —

Harang bong, gyászharang kongat, szabadság-harang sikongat,
 Olyan a szabadság álma, mint a pusztán, a síkon vad

állat sorsa, csak az árnyak jönnek hozzád biztatón,
 S véres lábnyomán messze, takargató, tiszta hó van.

A fehér bárányokon úgy áll a véres horda már itt
 Mint a futóhomok fölött csüng lebegve sziklagrámit.

Ordít egyre a monarcha: „Jövönk a hadseregé lesz!”
 S a szabadságfény hiába futkos minden menedékhez.

Szegény háza mondd meg nékem, szíveid mért égnek el már?
 Mikor minden kis göröngyöd szabadságért énekel s vár?

Égre bámul az elárvult kriptaszájú Európa,
 S csak itt szakadt fel az ősi, pogány, szabadszájú nóta,

Hogyha minden álmod eltűnt a kóbor, kapzsi szelekkel,
 Az új világ előtt százszor csillogón ragyog sebed fel.

Az Olt és a Duna egyesülni fog a Visztulával,
 Bár a vérpad lépcsőjénél a bős osztrák tiszt úr rád vall.

Új ritmus és új zene kél, hollóhad hiába károg:
 Minden trónus meginog és életre kél száz vad átok.

Kossuth népe örök név már; magyar, ragadj fegyvert végül,
 Piros álmod tengerébe, míg a zsarnok beleszédül!

Fordította: ZELEY FERENC